

ROZPRAVY

LIST PRO KRESTANSKOU DEMOKRACII

ROZPRAVY, journal du Mouvement démocrate-chrétien des réfugiés de Tchécoslovaquie. Paraît sous le patronage de l'Internationale démocrate-chrétienne et de l'Intercomité des réfugiés politiques de l'Europe Centrale. Rédacteur en chef : S. Ghelfand. Editeur responsable : Marie Stara-Stainier 49, rue de la Brasserie, C. C. P. N° 602.80 — « ROZPRAVY » BRUXELLES

Imprimerie Pierre VAN HOULINES, 130, rue Verte. Bruxelles.

Janvier- 1954 -Mars
Leden- -Brezen ROCNIK V., c. 1 - 3

OBSAH :

Krestansky stat
Vyrocí hanby
Cesky emigrant ocima ciziny
Poznamky a komentare

SOMMAIRE :

L'état chrétien
L'anniversaire de la honte
L'émigrant tchèque vu par l'étranger
Remarques et commentaires

KRESTANSKY STAT

Jozef KALVODA.

Soucasti programu Krestanskodemokratického hnutí je myslénka vybudování krestanského státu a krestanské společnosti. Tato myslénka je sice už stará skoro 2.000 let, ale stává se poprvé v historii naší moderní politiky oficiálním programem politického hnutí.

Ve středověku se někteří křesťanští panovníci pokoušeli o vybudování krestanského státu a společnosti, a my vidíme, že kdykoliv se k tomuto ideálu přiblížili, přinesli tím svým národům duchovní i materiální rozvoj, blahobyt a mír.

Z dějin českého národa je známa světlá postava Karla IV., Otce vlasti, za jehož panování a jeho zásluhou se myslénka krestanského státu a krestanské společnosti uskutečňovala. Byl to zlatý věk českého národa. A tehdejší Evropa sjednocena ve federaci Říše římské, jejíž hlavou byl rovněž český král, zaznamenala toto období svých dějin jako jedno z nejlepších.

V moderní době byly dělány různé experimenty s novými -ismy. Tak jsme se dostali od liberalismu až k státu totalitnímu s jeho zařízením koncentračních táborů. Člověk přestává být člověkem svobodným a stává se otrokem státu právě tak, jako byl otrokem v době pohanských císařů. V moderní době nevyplují sice otrokům znamení na čele, jako kdysi, ale v naší době každý « otrok státu » nosí své otročké znamení v kapse : říka se mu občanská legitimace.

V duši každého člověka je touha — touha po svobodě, touha po dokonalosti, touha po štěstí. Práva svoboda, mir, štěstí, je pouze v lásce, kterou přineslo lidem zjevení Boží. Mylenkové bohatství pravdy zjevené inspirovalo miliony lidí k nastoupení cesty k dokonalosti. Celá rada myslitelů byla uchvacena nadherou a plností křesťanského učení. Mezi ne patří i Vladimir Solovjev. Tento «ruský Newman» veril v obrovitou sílu křesťanské myšlenky a zanechal nám ve svém velkém díle dosud nedocenený poklad. Jeho myšlenky jsou stále živé a časové.

Vladimir Solovjev, filosof, křesťan, ve svých úvahách o křesťanském státě rozlišuje mezi státem a společností. Ve státě pohanském — totalitním byla společnost pohlcena a zotročena státem, který nepřipouští její svobodný rozvoj. Totalitní stát vidí cíl v sobě samém, na rozdíl od státu křesťanského, který uznává nad sebou vyšší cíl, o němž mluví náboženství ve výkladu Církve. V uskutečňování tohoto cíle, Království Božího na zemi, nalézá křesťanský stát svůj vyšší smysl a určení.

V křesťanském státě je vláda, která vládne nikoliv ve jménu své síly, ale jménem všeobecného blaha a v souhlasu s církevními autoritami. Občané tohoto státu se podřizují své vládě, avšak nikoliv ze strachu, nýbrž dobrovolně a u vědomí služby onomu společnému cíli, kterému služí vláda i občané. Práva občanů plynou nikoliv z neomezeného egoismu nýbrž z mravně nekonečné hodnoty člověka, jakožto bytosti podobné Bohu.

Zakony v křesťanském státě neuzakonnují pouze existující vztahy, als cílem zákonu je zdokonalení těchto vztahů ve smyslu ideje vyšší pravdy. Vykonná moc křesťanského státu není projev a zbožnění lidské libovůle, ale je zvláštní sloužení vůli Boží.

Představitelům vlády křesťanského státu nenáleží jen práva, jako pohanským císařům nebo novodobým diktátorům, nýbrž vládcové v křesťanském státě jsou především nositelé všech povinností křesťanské společnosti vzhledem k dílu Božímu na zemi. Jejich povinností je napomáhati Církvi v jejím poslání, t.j. v šíření díla Božího na zemi.

Křesťanská láska je pojítkem mezi národy a odstraňuje přehradu, které mezi národy nakupily různé — ismy. Zákon lásky k bližnímu je v přímém protikladu k třídní nenávisti a proti této vyzdvihuje nutnost dobrovolné spolupráce. Zákon lásky je zduraznění vselidského bratrství a odmítnutí «zákon sobectví».

Křesťanská láska odmítá nacionalismus, ale ve smyslu pravého vlastenectví hlásá rovnost mezi národy a přiznává právo na život a svobodný rozvoj všem národům, bez rozdílu pohlaví, rasy nebo náboženství.

Myšlenka křesťanského státu, křesťanské, svobodné společnosti a bratrských vztahů mezi národy, o které Vladimir Solovjev mohl ve své době jen snít, stává se oficiálním programem mladého křesťanskodemokratického hnutí, které si vzalo za úkol její uskutečnění. V době zmatků a nejistoty naše zřejmě mladé

křesťanskodemokratické hnutí se opírá o univerzální a věčné hodnoty křesťanské nauky. Chceme vybudovat novou společnost a nový svět! A věříme, že tato naše pravda, která je Pravdou Pane, zvítězí.

VÝROČÍ HANBY

S. GHELFAND.

Retex příčin a následků, který skončil 25. únorem 1948, bude ještě dlouho upoutávat pozornost historiků. Není ovšem snadné nalézt skutečnou příčinu 25. února, t. j. takovou univerzální příčinu, která by bez zbytku vysvětlila všechno, co se odehralo potom. Dosavadní historikové 25. února stanovili tuto univerzální příčinu každý jinak, naprosto libovolně, v závislosti na osobních představách, politických názorech a zájmech. Někdo spatřuje příčinu 25. února v tom, že se dr. Beneš ukázal být slabým mužem v rozhodné chvíli; jiní jdou jaksi hlouběji a spatřují příčinu v tom, že Národní fronta, vláda a parlament odmítly v létě 1947 pomoc Marshallova planu. Třetí zase spatřují univerzální příčinu v ujednáních teheranských a jaltských, nebo v cestě dr. Beneše a Msgr. Sramky do Moskvy v prosinci 1943, atd. Mohli bychom pak pokračovat dále a za původní příčinu 25. února označit třeba Mnichov, Runcimanovu misi, zvolení dr. Beneše prezidentem ČSR r. 1935, nebo třeba i tritiletou válku a bitvu na Bílé Hoře. Tento retex příčinnosti by se patrně zastavil až na Řípu společně s praotcem Čechem. Ostatně se stanoviska historicko-metafyzického okolností, že se praotec Čech zastavil právě na Řípu a ne někde u Gibraltaru, je zrovna tak účinná, byť i vzdálená příčina 25. února, jako i časově nám bližší konference teheranská a jaltská. Mluvíme totiž o známé metodě historického bádání, která v událostech historických spatřuje souvislost stejnou jako v jevech přírodních a předem vylučuje všechno, co nespadá do rámce strohé příčinnosti.

Dejme tomu, že někde ve městě vypukl požár, jemuž za obět padlo několik lidských životů. A teď si představte, že policejní orgán učinil toto přísné « vědecké » sdělení: « Poslušně hlásím, že požár v ulici X vypukl následkem prudkého spojení atmosférického kyslíku s lehce oxidovatelnými stavebními látkami a domácím nabytkem. Vzhledem pak k tomu, že se při tomto procesu uvolnilo velké množství křesťanských plynů, které při vdechnutí porušují integritu lidské krve přeměnou hemoglobinu červených krevních tělísek v methemoglobin, nastala následkem toho smrt několika lidských osob ». Je nepochybné, že by za takový « referát » referenti okamžitě vyhodili ze služeb. A tak se zdá, že se právě oni vyhození referenti nyní pokoušejí o « vědecké » vylicení příčin 25. února.

To co se před šesti lety přihodilo, nebylo přírodním zjevem, nýbrž zločinem. Hlavní strůjci tohoto zločinu byli ovšem čs. komunisté, kterým pak přímo i ne přímo pomáhali čs. nekomunisté, bez jejich pomoci nebyli by komunisté nikdy dosáhli vítězství. Kromě těchto primárních strůjců a jejich pomáhačů byli tu ještě i jiní, kteří sice sami nepomáhali, avšak stáli netečně stranou a nic nečinili, aby zabránili 25. únoru, ačkoliv měli povinnost i možnost tak učinit. Byli tu také zradcové, kteří v rozhodné chvíli otáčeli se na 180 stupňů a přidali se ke komunistům. Hrdinové? Ti byli také, ale nehleděme je mezi těmi, kdo v té době zastávali ministerské úřady a honosili se poslanceckými legitimacemi. Nehodláme zde psát historii 25. února, t. j. začít praotcem Čechem, tritiletou válkou neb odmítat im Marshallova planu. Je ovšem pravda,

ze požar je predevším zavinen vlastností různých látek spojovati se s kyslíkem a hořet. Avšak při vyšetřování příčin požaru posuzujeme hlavně, kdo způsobil ono prudké spojování kyslíku a také, jak se lidé při tom chovali, kdo z nich pomáhal hasit a zachránovat a kdo se zase schovával do bezpečí, aby se mu nic nestalo. Podiváme se tedy i my blíže na naše hrdiny.

Jak známo, ministři národnosocialističtí, lidovci a slovenští demokraté podali 20. února 1948 demisi dru E. Benešovi. Těto demisi předcházely dlouhé porady, u Msgr Sramka, u dra Beneše, u dra Zenkla a j. Formálně byla demise podána jako protest, protože ministerský předseda Gottwald a ministr vnitra Nosek neplnili usnesení vlády, aby bylo odvoláno jmenování plukovníkem Dybalem osmi komunistu oblastními veliteli SNB. Nosek diplomaticky « onemocněl », a jeho zástupce Václav Kopecký prohlásil, že mu po tom všem nic není, a že se musí počkat na Noskovo uzdravení. Gottwald zase tvrdil, že jmenování policejních úředníků je věcí resortního ministra a nikoliv pléna vlády, a že tedy Nosek pravoplatně potvrdil ony oblastní velitele. Avšak 12 ministru podale demisi prave pro ony oblastní velitele policie, neboť jiné zaminky nebylo, správněji, nechtěli jiné zaminky použiti. Vsech dvanáct totiž čekalo, že se sociální demokraté připojí k demisi a nechtěli vzbuditi zdání, že šlo o jakýsi protikomunistický blok, a proto jako zaminky použili nikoliv přecetných nezákonných a neustavních jednání svých komunistických kolegů, nýbrž zaminky « neutrální », třeba slabé a nejapné.

Demise byla podána odpoledne v pátek 20. února. Komunisté už ovšem věděli, co se chystá. Ve Strakově akademii behali osobní tajemníci od Sramka k Zenklovi a od Zenkla k Sramkovi, a národnosocialistický tajemník Krajina se celé dopoledne sháněl po socialnedemokratickém ministru Majerovi. Nalezl ho konečně a sdělil mu, že odpoledne 12 ministrů podají prezidentovi Benešovi demisi. Majer ihned prohlásil, že sociální demokraté zůstanou ve vládě, protože nevstoupí do žádného protikomunistického bloku, a také proto, že sociální demokracie musí ukázat, že se liší od jiných protikomunistických stran.

Je nepochopitelné, že přes toto stanovisko sociálních demokratů byla demise 12 ministru téhož odpoledne doručena Benešovi, který však ujistil, že zůstane pevný, že vytrvá a nepovolí a že ovšem demisi nepřijme. Avšak Gottwald byl sebevědomý a vyzyvavý. Jakmile se totiž v poledních hodinách dovedl, že sociální demokraté zůstanou s ním ve vládě i nadále, byl hned na koni. V prezidentově kabinetu se pak mezi ním a drem Benešem odehrál dramatický rozhovor. Beneš mu slavnostně sdělil, že 12 ministrů resignovalo na svůj úřad a že se vláda stala neschopná usnásení, nezbyva tedy než aby i Gottwald podal demisi za sebe i za zbytek vlády. Gottwald na to odpověděl, že ve vládě zůstali komunisté a sociální demokraté, kteří dohromady reprezentují nadpoloviční většinu v parlamentu i v národě, a že tedy nikoliv on, Gottwald, musí podati demisi, nýbrž naopak pan dr Beneš musí demisi dvanácti přijat a jmenovat nové ministry podle listiny, kterou on, Gottwald, předloží panu prezidentovi k podpisu. Gottwald pak velmi pruhledně naznačil Benešovi, že nepřijme-li demisi, bude se musít rozloučiti se svým presidentským úřadem. Beneš se velmi polekal a vytykal Gottwaldovi, že intrikuje proti němu. Gottwald pak presidenta chlácholil, že pryč proti němu osobně nic nemá, ale že prezident musí « jít s lidem », jinak že bude zle.

Každý jiný šéf státu než dr Beneš uvažoval by takto : « Dal jsem vlastně sam podnet k demisi 12 ministru. Sociální demokraté se nepřipojili a zůstali ve vládě. Z toho důvodu Gottwald odmítá podati demisi a požaduje, abych přijal resignaci dvanácti. Dokonce mi vyhrožoval. Přijmu-li demisi, spadne ČSR dříve nebo později do naruče Sovětů. Nezbyva tedy, než abych se uchýlil k některé vojenské posádce, nařídil sesazení zbytku vlády, jmenoval prozatímní vládu bez Gottwalda a bez komunistů a vypsal nové parlamentní volby ».

Je možné, že dr Benes skutečně takto uvažoval — vzdýt demise dvanácti vůbec neměla žádný smysl, neslo-li o vyhnání komunistů z vlády a o výpsaní nových voleb. Nerozhodl se však k činu, protože pevně věřil v svou genialitu a v to, že se mu podaří « vymanévrovat » Gottwalda suchou cestou. Vzkazal tedy ihned sociálním demokratům, aby se připojili k dvanácti a taktéž podali demisi. Pak by ovšem byl Gottwald izolován a nemohl by se už více dovolávat většího v parlamentu a v národě.

Mel jsem právě v pátek 20. února 1948 veřejný projev v jednom městě nedaleko Jicína. Lidé se už dovedeli o demisi a tážali se, zdali sociální demokraté také odejdou z vlády. Jeden přítomný sociální demokrat, starý straník — « Modrackovec », vyslovil pevně přesvědčení, že se vedení sociální demokracie zapojuje na « slavnou tradici Soukupovu, Němcovu, Hamplovu » atd. a že se připojí k 12 odstoupivším ministrům. Odpověděl jsem mu, že před vedením sociální demokracie vyvstalo nyní dilema: buď skřítnouti ze svého programu marxismus a jíti pak otevřeně proti KSC, anebo zůstat marxisty a jíti s komunisty společnou cestou. Jeden z poslucháčů zvolal — Zůstanou-li sociální demokraté ve vládě, pak by musil pan prezident přijati dnešní demisi? Odpověděl jsem, že sociální demokracie dozajista ve vládě zůstane a neodhodlá-li se prezident k různému činu, pak ze demisi přijme.

V pátek večer se konala schůze Ústředního výkonného výboru soc. demokracie. Vyskytly se tam sice nesmělé hlasy, že by také soc. dem. ministři měli odejít z vlády, byly však ihned utlumeny poukazem na marxistický program strany. Podle marxistického pojetí dějin každá politická událost je jen výrazem třídního boje, tedy také demise dvanácti ministrů. Pro marxistickou soc. demokracii byla tato demise projevem boje maloměstských a zpatčnických vrstev národa proti revoluční avantgarde dělnické třídy, t.j. KSC. V tomto boji nemohla přece marxistická soc. demokracie postavit se po boku reakčních živlu proti komunistickým vůdcům revolučního proletariátu a svým připojením k demisi dvanácti přivoditi porážku KSC. Takto mluvili Fierlinger, Lausman, Vilim a dr Bernard, Majer s nimi samozřejmě souhlasil a pouze « dal k dispozici » své ministerské křeslo vedení strany. Sociální demokraté pak přijali resoluci v ten smysl, že Gottwald má honem svolati Národní frontu, že odstoupivší ministři mají vzít svou demisi zpět, ale že sociální demokracie setrva i nadále ve vládě Gottwaldově i přesto, že tento zbytek vlády není schopen usnásení, t.j. nemůže vládnout.

Resoluce soc. dem. ústředního výboru znamenala ovšem pohřeb všech nadějí prezidenta Benese a 12 ministrů. Vedení soc. demokracie si bylo ovšem dobře vědomo, že svým setrváváním v Gottwaldově zbytku vlády připravuje cestu k diktatuře KSC a že zrazuje národ. S druhé strany však odchod z vlády by znamenal rozchod s marxistickým programem soc. demokracie a even silný pokles hlasu v příchůzích volbách. Vedení soc. demokracie mělo tedy na vybranou: buď zájmy národa anebo zájmy partaje.

Zájmy partaje pochopitelně zvítězily. I když byla demise 12 ministrů tahem neuváženým a zbrklým, stalo se nepodání demise soc. demokraty osudným pro národ. Tím byla celá věc rozhodnuta už v pátek 20. února.

Komunisté ovšem nazahaleli. V sobotu 21. února dopoledne se konala velké shromáždění lidu na Staroměstském náměstí, odkud byla poslana na Hrad 50 členů deputace, která zadala od dra Benese, aby okamžitě přijal demisi 12 ministrů. Benes uklidňoval své navštěvníky a slíbil jim, že každá jim jmenovaná vláda bude mít Gottwalda vcele, čímž ovšem učinil demisi dvanácti smyšlenou a zbytečnou. V neděli 22. února se konal pověstný sjezd závodních rad. Benes se znova obrátil k sociálním demokratům s prosbou, aby také podali demisi. V pondělí 23. února přijeli na Hrad Lausman a Vilim, přečetli krásomluvný dopis, který poslali KSC a znova potvrdili, že sociálnědemokratictí ministři zůstanou ve vládě s Gottwaldem. Prezident se rozplakal. Je s podivem, že tento starý, chorý člověk našel v sobě ještě tolik síly, že vzdoroval Gottwaldovi po celé úterý 24. února. V noci ze 24. na 25. února dohodli se Lausman s Fierlingrem, pak oba s Gottwaldem. Prezident ještě váhal ve středu 25. února dopoledne,

odpoledne však podepsal listinu nové Gottwaldovy vlády, do které vstoupil také Jan Masaryk (« S touto vládou si s chutí zavládnou »). Podotykáme tuto okolnost, ponevadž se s velmi mnohých stran činí pokusy o výrobu legendy o synu TGM.

V době mezi 20. — 25. únorem 1948 činili komunisté všechno, aby ovlivnili ulici a vedoucí politiky: pouliční rozhlas rval od rána do noci, zavodní rady posílaly stovky resolucí Benesovi a Gottwaldovi, v úterý 24. února se konala jednodinová generalní stavka, akční výbory převzaly pak neobyčejně hladce a bez jakéhokoliv viditelného odporu ústřední sekretariáty stran národněsocialistické a lidovécké, za asistence jen několika esenbaku, v pohotovosti byly zavodní milice, jejichž celkový počet v Praze se odhadoval na 2 — 3000. Druhá strana však necinila nic, opravdu nic, vůbec nic. Politikové národněsocialisticti a lidovečtí se fakticky vzdali veskerého odporu a jen s úzkostí vzhlíželi ke Hradu, kde sedel nemocný a neschopný muž, který dosud vždy vynikl jen svým jedinečným umením sprádat intriky a legendy o vlastní osobě, ale nyní narazil na cílevědomou dialektickou politiku komunistického vedení, které mistrovsky využilo ponaučení z říjnové revoluce v Rusku a lidovědemokratických zkušeností v Rumunsku, Bulharsku a Jugoslávii. Byvalí politikové Národní fronty se už pokoušeli házetí blatem po národe, který pry selhal a nepodporil své hrdinné vůdce. Je to nestoudná lež. Vykonal jsem v době po osvobození na 200 veřejných projevu, naposled 22. února 1948 ve Znojme, přes zákaz předsedy jihlavského kraje ČSL poslance J., kterému strachem až cvakaly zuby. Viděl jsem lid a slyšel jsem hlas lidu. Narod čekal na povel shora a byl by povstal jako jeden muž proti komunistickým agentům Moskvy. Nedočkal se však. Proč? Protože nemohl přece dr E. Benes razem zapřít celou svou socialistickou minulost, nemohl zapřít svůj obdiv k Sovetskému svazu, kde se podle jeho vlastních slov uskutečňovala « demokracie vyššího typu », nemohl zapřít své nadsení teheranskou a jaltskou dohodou velmocí, svou cestu do Moskvy, své služebkování Sovetům ještě v době první Republiky — avšak mocensky zasah proti KSC by znamenal nevyhnutelnou roztržku s Moskvou a také konec všech pokusů s nastolením « pokrokové socialisující demokracie », která podle vlastních slov Benesových představovala « mravně vyšší způsob života ». Socialist a sovětomil Benes uvedomil si snad už při prvním rozhovoru s Gottwaldem v pátek 20. února odpoledne, že bude-li Gottwald prunucen podati ihned demisi, nic pak nezadrží vlnu národního odporu proti onomu « mravně vyššímu způsobu života » v čs. pokrokové socialisující demokracii a že všechny socialisacní výmopenosti budou pak odbourány. Proto také ujistoval delegaci v sobotu 21. února, že nehodlá utvoriti vládu bez KSC a že všecek každé nové vlády bude tentýž Klement Gottwald. Pak už ovšem nebylo jiného východiska než prave 25. února, který vebyl zadným komunistickým « pucem » nebo « prevratem », jak lžou národněfrontovští politikové v exilu. Což nepodale 12 ministru demisi dobrovolne a bez jakéhokoliv vnejšího natlaku? Což neprohlasil prezident Benes, že neptvrdí zadnou novou vládu bez ministerského předsedy Gottwalda? Což nepředložil Klement Gottwald prezidentovi ČSR k podpisu listinu nové vlády? Což nebyli Petr, Plojhar, Neuman, Lausman, Slechta, Tymes, Jankovcova a j. členy Ústavního národního shromáždění? Což nestvrdil prezident Benes svým podpisem tuto novou čisté parlamentní vládu? Nemůže proto nikdo, zejména ne paní ministři a poslanci Národní fronty, t.č. v exilu, rozumne mluvíti o nějakém « puci » neb o « prevratu ». Jakypak prevrat — 25. února 1948 se odehralo ústavní a legalní odevzdání vládní moci KSC poté, co byli Zenki, Sramek, Ripka, Stránský a spol. dobrovolne odesli z vlády. To však, že narod 25. února razem ztratil i ten poslední zbytek svobody, kterou pozíval před 25. únorem, je jiná stránka věci, a dokazuje jen to, že ani ty nekrasnejší ústavy a preambule nemohou samy o sobe zaručiti lidská a občanská práva, nejsou-li také ústavní garantí těchto práv, t.j. hlava státu, ministři a poslanci, mravně a duchovne na výši. Kde byli paní poslanci a ministři, když v pondělí 23. února sli studenti na

Hrad? Proč nebyli ministři, kteří podali demisi, v cele studentského průvodu? Kde byli poslanci národněsocialističtí a lidovectví, když začala policie stílet do manifestantu a bit je obušky?

Dne 10. prosince 1848 složil ústavní přísahu nové zvolený francouzský prezident Karel Ludvík Napoleon Bonapart. Za tři roky nato, dne 2. prosince 1851, porušil Ludvík Napoleon svou přísahu, dal zatknouti republikánské a royalistické předáky, rozpustil Národní shromáždění, bezohledně potlačil povstání pařížského lidu, pak uspořádal dva plebiscity a dal se prohlásiti císařem. Avšak francouzský parlament se nevzdal bez odporu. Poslanci se shromáždili v místnosti na pařížském předměstí a předseda Národního shromáždění přečetl a dal odhlasovati zákon o sesazení Ludvíka Napoleona z prezidentského úřadu. Nato vstoupili do zasedací síně ozbrojení vojáci Napoleonovy a zatkli předsedu i všechny poslance, z nichž pak mnozí byli popraveni.

Nic takového se u nás nestalo. Den největší hanby a ponížení nejhlubšího nebyl 25. únor. Timto dnem se stal 10. března 1948. Sedel jsem v té době v komunistickém kriminále v jednom severočeském městě. Vyšetřovali mne z « přípravy ozbrojeného povstání », ze spiknutí proti vládním činitelům atd., na základě... zákona na ochranu Republiky č. 50/23. Vyšetřující přednosta SNB mi činil pruhledné návrhy, abych se jako zapojil do « nového konstruktivního usilí ozbrojené Národní fronty » a abych jako pokračoval ve svých veřejných přednáškách o marxismu a socialismu, ale ovšem v duchu příznivém a ne « destruktivním », jako dosud. A že by za to byla všechna trestní oznámení proti mně anulována a byl bych pak znovu přijat do Svazu novinářů, odkud jsem byl vyhozen, a že by mi dokonce z toho kynuly výnosné tunkce a hodnosti akademické a pod. Odmítl jsem se slovy: « Nejde to, pane doktore. Uznějte sám — jezdil jsem po vlastech českých a mluvil jsem veřejně proti marxismu, komunismu a socialismu. A teď bych najednou obrátil a začal mluvit pro marxismus a socialismus. Vzdýt by mi lidé musili naplavit do očí ». Přednosta se pak otázel: « A kdo vás posílá na veřejné projevy? » « Ústřední výkonný výbor ČSL, ovšem », odpověděl jsem. « Byl v tomto UVV také pan poslanec R.? » ptal se dále. « Zajisté », pravil jsem. « A byli tam též paní poslanci... » jmenoval mi jich několik. « Ovšem ». Pousmál se pak lehce a vytáhl ze zasučky Rudé Právo. « Čte? », pobízel mě. Atu jsem s hrůzou v srdci četl vernopoddánska prohlášení a pokorné « sebekritiky » lidí, o kterých jsem se dříve domníval, že jsou čestní a stateční, a že jsou to skuteční poslanci, t.j. že jsou poslani národem, aby chránili jeho práva a svobody, aby se směle bili a aby se třeba dali i zalarovat a mучit pro lid, který je poslal a sveril jim ochranu a vedení státu. A četl jsem též, jak 230 poslanců jednomyslně odhlasovalo důvěru, — absolutní a úplnou důvěru! — nové Gottwaldově vládě « ozbrojené Národní fronty », čímž byl definitivně zpečetěn osud národa, a to ústavně, legalně a se zachováním všech zákonitých nalezitostí. Přiznám se, že jsem se tehdy rozplakal.

A viděl jsem také, jak vlna zbabelosti a podlosti tenkrát zaplavila nikoliv lid, nikoliv prosté straníky, neznámé pracovníky, malé úředníky a zemedělce, nýbrž mnohé, ač přemnohé politiky, poslance, ministerské tajemníky, vysoké funkcionáře politických stran a zurnalisty, kteří razem spalili všechny mosty k své minulosti, aby se ponížene sklonili před temi, na něž ještě včera utocili v parlamente a v tisku. Vecne však bude v srdci národa žít mucedník za svobodu a práva lidu Rostislav Sochorec, jenž velikostí své mravní osobnosti stal docela osamocene mezi politickými ramenari a zbabelci, kteří se dnes v exilu nestoudně dovolávají světlé památky tohoto národního hrdiny. Vzpomínám si též na jednoho pražského mladence, byl to takový nepatrný straník, hodlal se brzy oženit a měl už přísliben být. V březnu 1948 mu přinesli na stůl v kanceláři přihlášku do KSC, jak tehdy bylo obvyklé. Nepodepsal ji. Byl dvakrát napomenut, mluvil s ním tajemník závodního akčního výboru a varoval ho před důsledky, když nepodepíše. Nepodepsal. Viděl jsem ho, když už byl vyhozen z úřadu. Příslibený být byl zadán jinému zadateli. Měl zničenou existenci a rozbité vyhlídky na rodinné štěstí.

V dubnu 1948 byl jsem propuštěn z jednoho vězení na venkov — sedel jsem celkem v šesti bolševických kriminálech. Potkal jsem při východu z věznic jednu starší dívku, bývalou vedoucí místní organizace lidové strany. Byla sirotkem a od svých 15 let se musela žít sama. Pracovala jako telefonistka v jednom statním úřadě. Bydlela již několik let ve své vlastní garsoniére s koupelnou a ostatním pohodlím. Byt byl její jedinou radostí a okraslovala jej s pečlivou starostí a láskou, jak to dovede jen taková osamocená dívka bez naděje na rodinné štěstí. Byla tichá a zbožná, a pokorně přijímala svůj skromný osud. Koncem března 1948 byla propuštěna ze zaměstnání, jelikož odmítla podepsat přihlášku do KSČ. Nedali jí ani haléře a nyní dostala také výpověď z bytu, protože nemohla zaplatit nájemné. Rekla mi, že půjde na venkov pracovat v zemědělství...

Vy, tisíce a tisíce českých hochů a devcat, otců rodin, ustaraných matek, neznámých vojínů za svobodu národa, vám patří naše úcta a obdiv, ale také i lítost, že vy jste nebyli našimi ministry a poslanci — to by u nás nedošlo k. 25. únoru !

Tázáme se vás, paní bývalí ministři a poslanci, t.j. v exilu : Co ještě chcete ? Chcete znova vést národ, poté co jste byli ukázali ve vši nahotu svou neschopnost, bezzasadovost a zbabelost ? Dovolavate se toho, že jste pryč byli pravoplatně zvoleni v květnu 1946 — někteří z vás až v květnu 1948 ! — a že tedy máte jakýsi nárok na novou zradu na národe. Dovolavate se své « kontinuity », ačkoli jste se sami vzdali svých ministerských a jiných funkcí a dobrovolně jste odevzdali komunistům veskerou moc ve státě. Nevadí vám zřejmě ani kontinuitníci socialnedemokraticti, přesto že právě oni to byli, kdo již v pátek 20. února rozhodli o osudu národa a o úteku deseti tisíců do vyhnanství svým setrvaním ve zbytku Gottwaldovy vlády. Socialnedemokraticti kontinuitníci mají aspoň tu výmluvu, že zustali věrni marxistickému programu své partaje a že zradili pouze národ. Jakou však výmluvu máte vy ostatní ? Máte nyní jen jedno nepopíratelné právo, právo na trest. Máte zřejmě také právo na milosrdenství a můžete se dokonce dovolávat i křesťanské lásky. Budiz ; nejsme podobní kupci benatskému a nepožadujeme svou libru masa z těla dlužníkov. Musíte nám však pomoci, tím, že se všemožně vynasnažíte, aby se na vás zapomnělo. Nic jiného už nemůžete učinit pro věc národa než odejít z politického kolbistu. Odejdete, panové !

ČESKÝ EMIGRANT OCIMA CIZINY

Dr. Jan A. BATA.

Behem posledních let po válce proslo mými podniky v Brazílii přibližně 700 českých a slovenských přistěhovalců. Udrželo se jich — 12. Zkušenosti, které jsme s nimi učinili, stojí za zaznamenání.

Někteří psali z « lagru ». Tenor dopisu : « Bata je milionář, musí nám proto zaplatit cestu přes moře. »

Moji osobní referenti odpovídali asi na 600 dopisu ročně kladně či záporně. Některým jsem poslal affidavity. Mnoho jich na ne přijelo. Jiní visum nedostali, proč ?

Jeden « hrďák » emigrant napsal : « Představte si, von si ten úřad na konsulate myslil, že je kdovi kdo. Dal me takovej natistenej papírek, abych přej si donesl platnej pas, domovskej list, křestní list, vysvědčení o dobrým chování, o vočkování...

Copak si myslí, že člověk mohl' utýct se všema papíry? » — Vynadal úředníkovi, bál dvermi a šel.

Na osobní písemnou intervenci odpověděl mi brasílský konsull, že druh lidí, za které orodují, si blahovůle nezaslouží.

Většina imigrantů buďto nemá povolení, nebo je v něm velmi slabá. Kdykoliv je někdo « vyucený » strojníkem, elektrikarem, technikem, inženýrem, zemědělcem, tesárem, můžete vzít jed na to, že o tom nemá ponětí. « To jenom, abych se dostal ven... »

Přirozeně, že se každý žene nejprve do Batatuby. Představuje si, že to už je Zlín a on, krajan, jeho prvorozený syn. Když shledá, že i tady je úspěch závislý od práce, výsledku, odvahy a zkušenosti, je zklaman.

Brazilští lidé jsou zpravidla zklamáni také novými es. imigranty. Behem let uporné práce získali si krajané v Brazílii dobré jméno, jakožto pracovníci schopní, jaksi na stejné úrovni s Němci, Italy, Belgičany, Švedy, což je o sobě mnoho. V svých podnicích kromě toho si získali pověst poradných lidí, kteří se neopíjí, vedou poradný rodinný život, ctí zákony a mají zemi, v níž našli utulek, v uctě a vážnosti a slušný poměr k brazilským lidem.

Zpravidla to trvá našim imigrantům nejméně dva roky, nežli se « usadí ». Hospodské pitky, rvacky, hulakání po ulicích, pomlouvání domorodců pro jejich menší vzdělání — jak často neprávem! — jejich menší ctizadost o životní úroveň nebo zase posměšky pro jejich dvornost a zdrorilost a společenský mrav i prostých lidí, to všecko jsou věci, jež krajané zazívají pomalu, na svoji škodu.

Co jsem uvedl doposud, byly zjevy negativní.

Avšak když vezmeme v úvahu celou krajaňskou veřejnost brasílskou, možno říci bez nadsázky, že Češi a Slováci v Brazílii jsou zívlem výsoce pozitivní, schopní a vážení. Maloktery z krajanů — kromě docela proletarských typu, které lze odhadovati asi na nějakých 15 procent — zůstal na tolik pozadu, že nemá po 7–10 letech svůj vlastní dům, živnost, podnik, firmu a pod., anebo postavení zamožného člověka.

Kdybych měl odhadovati průměr zamožnosti našich krajanů, řekl bych, že 60 procent rodin má majetek kolem 20.000 dolarů. Ponejvíce jsou to ovšem ti, kteří se i při tom považují za nikoliv bohaté. Jsou v městech, ale ponejvíce ve vnitrozemí. Jsou i celé osady krajaňské, v Rio Grande do Sul, Curitibe, Parane (Nova Vlast — Cambé) atd. Pravdepodobně málo národností se může vykázati takovým počtem zamožných, jako právě Češi a Slováci. Atsi už je to v živnostech, průmyslu, obchode, zemědělství, jakmile se sebe shodili to podivné, polekané nebo vypínavé, a vzíli se do poměru, skorem bez výjimky se hospodarsky a sociálně povznášejí.

To « Cechomedanstvi »... nejvíce je založeno na onom socialistickém hlasání « prava » toho, onoho a ještě třetího. Podlehl mu nejenom « lid », nýbrž i lidé vzdělání. Prevedceni že když já nic nemám, nebo když jsem vystudoval, nebo když jsem byl zavřen, nebo když jsem byl ve valce atd., lidská společnost má povinnost starati se o mne.

Když jsem musil uprchnouti do ciziny, přece má naroď ke me povinnosti.

Když se vrátím jednou z exilu, přece se vrátím jakožto národní hrdina, který bude mít právo, aby dostal postavení aspoň vazného, hlídace na trati, železničního nebo poštovního zřízence pod pensí — a tedy musím se přitociti v exilu k nějaké té politické straně byvalé a budoucí, abych tam měl strejčka, že jo ?

Zpravidla to trvá tak asi dva roky, nežli se takový Cechomedan vyléčí ze svého socialismu či komunistické mentality, kterou — mnohdy aniž sám ví — navrel.

Poměry ve svobodném světě jsou jiné nežli byly ve vlasti dříve a nežli jsou tam nyní. Proto na příklad byl v roce 1947 rozpustěn brazilskou vládou v Sao Paulu spolek 28. října. Stáćilo, že tam pozvali na večer obchodního ataché čs. dnešního komunistického režimu (myslím se jmenoval Landa, neboť jak) a už to bylo. Scházelo málo, aby značné spolkové jmění shromáždované desetiletí, nebyl konfiskováno.

Následkem těch mnoha projevu « slovanské solidarity » atd., k nimž nové přicházející krajané mají vždycky tak blízko, jsou nejenom Češi a Slováci, ale vsiechni příslušníci slovanských národů už jakoby poznamenaní.

To ovšem neprospívá krajańskému životu ani povsechno, ani krajanům jernotlive.

Policejní ředitel státu Sao Paulo mi na obědě prozradil, že procento hlídanych skorokomunistů je mezi Čechy a Bulhary asi trikrát větší nežli mezi ostatními. Proto také jsou konsulařní úřady brazilské tak zdrženlivými při udeľování vis našim krajanům. Jsou o každém pocinu těchto lidí dobře informováni. Tak na příklad vědí, že jeden z kontinentálních organizátorů komunismu v Jižní Americe je Čech.

Znam z vlastní třicetileté zkušenosti poměry, v jakých žijí naši lidé v USA, stejně jako ti v Brazílii. A tu bych řekl že průměrně se našim lidem v Brazílii dává lépe než v USA, Kanadě neb Australii.

Zejména to platí o těch, kteří ihned po svém příjezdu sem se pustili do vnitrozemí a tam zakotvili. Ve velkých městech na pobřeží se nejsnáze ztratí. Jak jsem uvedl, zamožných krajanů ve vnitrozemí je kolem 70 procent. V městech zastavají spíše jenom krajanští proletáři. Ve vnitrozemí jsou možnosti uchytiti se, zakotviti a vyniknouti mnohonásobně větší.

Batutuba, leden 1954.

POZNAMKY A KOMENTARE

10. BREZNA VZPOMINA cesky exil a cely katolicky svet treti vyroci uvezneni a deportace na nezname misto J.E. prazského arcibiskupa Th. Dr. Msgr. Josefa Berana, primase českého. Bratři a sestry! Zúčastněte se toho dne mše sv. v nejhojnejší pouti a pomodlete se za našeho drahého arcibiskupa! Vsude, kde je to jen možné, požadejte dpp faráře ve vašich farnostech, aby celebroidli mši sv. na tento úmysl. Svätý Michaeli Archadele, oroduj za arcibiskupa Msgr. Berana!

PREDPORADY USTREDI DEMOKRATICKEHO EXILU se konaly v Bruselu ve dnech 26. a 27. ledna t.r. Zúčastnili se jich m.j. predseda SCDF Vladimir Pekelsky, generalni tajemnik KDH Simeon Ghelfand a oblastni tajemnice KDH v Belgii Marie Stara-Stainierova. Byly dohodnuty dulezité společné akce UDE, které ma byti rozsireno o dalsi politické skupiny a exilové organisace. Plenarni porady UDE jsou stanoveny na duben t.r.

VSEM STOUPENCUM A PRIZNIVCUM KDH! Mezi zakladatelem Krestanskodemokratického hnutí a jeho gen. tajemnikem S. Ghelfandem a byv. predsedou drem B. Chudobou doslo k rozchodu. Predsednictvi KDH se ujal Ladislav z Lobkovic (Brusel). Dr. Oldrich Oberland (Hamilton) se ujal funkce uradujícího mistopredsedy KDH pro Kanadu a USA.

VYSETROVACI VYBOR AMERICKEHO SENATU zahajil rizeni ve veci Ripka, Zenkl a spol. Mnozi svedkové uz byli vysluchani, m.j. redaktor S. Ghelfand, který zaslal svou pisemnou vypoved z Bruselu.

NEKOLIK CLENU REDAKCE RFE v Mnichove ztravilo svou posledni dovolenou v r. 1953 v Jugoslavii, m.j. znamy katolicky soudruh. Doufame, ze dobre vyridili vzkaz marsalu Titovi.

PRED NEKOLIKA MESICI UVEREJNILA BOHEMIA odpoved na hruby utok P.dra Alexandra Heidlera v nabozenské (!) korespondenci « Vinculum » proti predsedovi SCDF Vladimiru Pekelskému a jeho manzelce, jakoz i proti Slovákum, Ukrajincum a Chorvatum. Bohemia vyvratila z korene vsechna nepravdiva tvrzeni P. Heidlera. Ocitovali jsme v nasem casopise zaver odpovedi Bohemie, která vyslovila spravnou thesi, ze P. dr. Heidler jako politikar nepatri do duchovni spravy ceské emigrace. Odpoved Bohemie vyvolala nelibost redakce « Vinculum », a v c.6 - 7 cetli jsme clanek, ve kterém redakce tvrdi, ze Vinculum neni casopis, nybrz jen obeznik urceny pro ceské kneze — ihned nato priznava, ze ani v soukromém obezniku nesmi nikdo psat nepravdy a polopravdy. Nasleduje pak nekolik kulatych slovicek, ze se pry redakce Vinculum vzdy uzkostlive vyhýbala uverejnovani nepravd a polopravd (Tazeme se: Proc tedy uverejnila redakce Vinculum clanek P.dra Heidlera? Proc neoverila vsechny udaje drive nez poslala onu snusku pomluv a klevet vice nez 200 ceskym knezím? Kde je tady ona « uzkostlivost », kterou se chlubi redakce Vinculum?). A ze pry P. dr. Heidler poziva plné duvery svych cirkevnych predstavenych a knezskych spolubratru, ze je redaktorem nabozenského vysilani v RFE v Mnichove, atd.

prepolitisovaná je také redakce Vinculum, která ani po presvědčivé odpovědi Bohemie na útoky P. dra Heidlera neodvolala nepravdy a polopravdy (t.j. lži), jejichž oběti se stal katolík V. Pekelský. A píše-li Vinculum, že P. dr. Heidler požívá důvěry svých církevních představených, odpovídáme na to, že není patrně této důvěry hoden. Cím dříve bude P. dr. Heidler odstraněn z náboženského poradu RFE, tím lépe bude pro exil a domov. ROZPRÁVY, list pro křesťanskou demokracii.

Rocník V., číslo 1-2, leden-unor 1954.

V « CECOSLOVAKU » (19. února l.r., str. 4) čteme: « Jennerův výbor amerického senátu, který vyšetřuje t.zv. neamerickou činnost, vyslechl v uplynulých dnech p. Hrobáka, předsedu Slovenské ligy, byv. pražského obchodníka p. Voborila, sudetského Němce Kurta Glasera a byv. člena čs. vlády dra H. Ripky ». Takto informule své členové soudruh Izak Josten - Stinker, který « pozapomněl » dodat k oné « informaci » pouze malice - že totiž soudruh Ripka byl vyslechnut jako obžalovaný, kdežto pp. Hrobák, Voboril a Glaser vypovídali jako svědkové. Na jiném místě zmiňujeme se o « Českoslovaku » jako o prolhaném plátku. Ano, soudruh Izak Josten - Stinker lze na pokračování.

LIMECKÝ A SOCIALISTICKÉ BUDOVOÁNÍ

Aby emigrace pochopila, proč Rada, Zahraňiení ústav, CSL a jiné emisarské organizace tolik usilovaly o odstranění S. Ghelfanda z římského rozhlasu, přinášíme na úkazku komentář z 1. srpna 1952.

Veru těžký život má v lidovekomunistickém Českoslovansku soudruh ministersky předseda Zapotocký. Vsechno se jakoby spočilo proti jeho krásným socialistickým plánům a otravuje mu pozitek z jeho ministerského vejminku. Kolchozníci nedávají, kravy nedojí, slepice nenesou, a teď ještě i havíři nerubají, elektřika nesvítí, prostě jde to sejdrem, jako v každém socialistickém hospodárství kde stát sije boty, mchu a maltu a beton a hlavně hlídá hranice, aby se mu šťastní socialističtí občané samým stachanovským nadsením nerozutekli. Šest roku nacistické okupace, pak tři roky Národní fronty a konečně 4 ½ roky lidovekomunistického ráje, to je co říci. Vždyť takový dvacetiletý mladík už ani neví, že lze žít také bez listku, front,

dobrovolných brigád a lamentací soudruha Zapotockého, jemuz stále chybějí procenta do počtu.

Tito mladí lidé mi snad nebudou ani verit, když jim řeknu, že nejen tady na svobodném Západě nejsou zadné listky, fronty a lamentace ministerských pohunků, nýbrž že dokonce i v Československu bylt easy, když boty silí sevej a nikoliv stát, a když lid obecný netrpěl zavrátým stěstím, kterým ho obdarila éra 13 let socialismu nacionalního, pak národněfrontového a konečně lidověkomunistického. Mohli jste na příklad přijít do kapitalistické pradelny ve středu ráno, sverití soukromému podnikateli třeba 6 limečku, a v sobotu jsi je obdržel čisté, vyžehlené a nas-krobéné. Neverite-li zeptejte se třeba maminky, potvrdí vám to, jakkoliv se to zdá byti neuvěřitelné. Zmínil jsem se o limečkách proto, že právě limečky to byly, které už v roce 1945, když se vlny socialistického nadšení vysoce vzdouvaly a chystalo se vlíké znarodnování klicové i neklicové, které pohrbily nemilosrdně všechny nádeje ve zdárny úspěch kosíckého pokusu o sovietsací Československa. Ano, obyčejné limečky.

To si pamatuji, jako dnes, jak důvěřive odnášel jsem šest limečku do zbrusu znarodněné Smetanovy pradelny na Letné. Psal se červen 1945, prezidentský dekret znarodnovací vyšel teprve až k 28. říjnu, avšak « vůle lidu » znarodnovala i bez dekretu, s uchvalou a přispěním téhož Antonína Zapotockého, tenkrát URO, dříve nacionalsocialistický NOUZ. Nu, a u znarodněného Smetany mi řekli — « přijďte, soudruhu, tak asi za 14 dnů, to víte, teď jsme ve stadiu budování, prozíváme velkou dobu », namluvili toho dost, jen co je pravda. Tak jsem přišel za 14 dnů, podívali se na cedulku, zamyslili se a zase, že pryč velká doba trvá pořád a že se neustále buduje, proto abych se jako zapojil do toho mohutného úsilí budovatelských průkopníků a přišel za 14 dnů, že už ty limečky budou. Přiznám se, že jsem si tenkrát pomyslel něco nevrlého o onom budování, avšak jsem se přece zapojil docela mohutně a přišel jsem za 14 dnů znovu. Obcházel jsem však marně kolem znarodněného Smetany, neboť podnik byl zavřen a na zdi byla tabulka « Jeli jsme na zne ». Tak jsem chodil asi 7 týdnů na cihanou — snad se už vrátili ze zni — i kdepak, zali a zali bez konce, to už musily sypky byti naplněny, jako faraonova skladiště za dob Josefa Egyptského v prvních sedmi tučných letech. A pak konečně nastal velký okamžik : znarodněná pradelna se znovu otevřela. Jakmile jsem se ale zmínil o svých limečkách, se zlou jsem se polázel : že pryč nechci porozumět velikosti úkolu pokrokové socialisující demokracie, a že pryč kapitalistická reakce nespí a zvedá jako hydra své velmi četné hlavy, a že tedy mám přijít tak asi za měsíc. Uznal jsem ovšem velikost úkolu pokrokové socialisující demokracie a přišel jsem přesně za měsíc. Avšak zase smůla — podnik zavřen a na něm cedule « Valná schůze osazenstva spolu se zástupci URO ».

musi pry odhlasovat resoluci o ucasti na oslavach presidentského znarodnovaciho dekretu 28. rijna — byl uz totiz rijen, a limecky jsem jim dal v cervnu. Nu coz, rikam si, resoluce byt musi, mame prece pokrokovou, socialisujici a narodnefrontovskou demokracii. Potom uz to netrvalo dlouho, jen asi dokonce prosince, a dostal jsem konecne ty limecky, jenze, zel Bohu, nebyly naskrobeny, ze pry znarodneny skrob je jeste porad ve stadiu prudkého budování, ale ze se pry uz pracuje na socialistickém planu lidove-demokratické koordinace nedobudované jeste vyrobny znarodneného skrobu a dobudované jiz znarodnené Smetanovy pradelny. A teprve az tady v exilu se dovidam, ze onem socialisticky koordinacni plan je konecne pojat do druhé gottwaldovské petiletky. Nu coz, rikam si, je lépe pozde nez nikdy. Pláte se vsak, co ty limecky? Nedopadlo to nejhur, byly propaleny jenom dva, a když jsem si pak ostatni limecky vypral doma sam a vyzehlil, vypadaly docela slusne, a zadny by ani na nich nepoznal, ze byly ve znarodnené Smetanove pradelne.

Ponaučení? Pokud bude trvat socialisticky Kocourkov, bude se historie sestí limecku opakovat do nekonečna ve vsech oborech hospodárství a veřejného života. Nebude uhlí, elektrika nebude svítit, bude jedno vejce na tyden, nebude mléko, maso, latky, boty, nebudou byty, nabytek, domáci a jiné nářadí, zato budou fronty, listky, poukazy, bude porad mluvíti socialisticky budovatel Zapotocky, bude zaklínati horníky, rolníky, stachanovce, brigádníky a ušerníky, bude bída, mizerie hlad a strach. A budou se plnit jen žalare a koncentráky.

A LESSON FROM THE ELECTIONS IN GERMANY

(By S. Ghelfand, published in Rozpravy on September, 1953.)

II.

We will mention still other one outcome of the elections of 6th. September in Germany. Americans—we mean mainly the National Committee for a Free Europe (may be socialistic Europe)—really believe that Messrs. Zenkl, Lettrich and Procházka were elected and appointed by virtue of free and honest elections and they speak on behalf of e.t.c. This Americans do not understand that the members of the Provisional Parliament were simply promoted to their ranks by the secretariates of political parties and by the URO (Communist Trade Unions) and that the so called members of the county parliaments were never and by nobody elected. The 1946 elections were not honest, not lawful and are not available, because the democratic parties were

forbidden and the universal suffrage was stolen from hundreds of thousands electors by the most deceitful way. Even the later elected deputies were under a pressure and terror of the political secretariates, which could to cancel a mandates of any deputy at any time on the base of so called reverses. This Americans do not understand that the titles of the deputies or ministers which were gained after the year 1945 mean more disqualification, than a qualification because our little respected ex-ministers and ex-deputies—except very few of them—were taking a part in all crimes, which they were doing together with Communists. They are responsible for the crimes too. They were always foolish and dastardly when there was a struggle for existence or non existence of our nation. They have not any right to lay a claim for the leadership of the emigrants and nation even in the case of a legality of the 1946 elections, because they are due not to lead our nation, but to be judged by a legal court of justice. The gentlemen from the America's National Committee for a Free Europe do not understand that at all, because they do not understand our affaire. Therefore their dollars make more damage than profit to our nation. It is proved enough by the broadcasts of the Radio Free Europe in Munich.

The victory of Christian Democracy also means that Germany is now most loyal, most trustworthy and a strongest ally of USA on the European continent and Americans will not make any serious step, not even in the matters of the national emigrations without a preliminary conference with the German Christian Democratic government. The difference is, that this government knows very well our affairs. The comrades from the Council of Free Czechoslovakia wanted long time ago to come into a contact with the German circles and they certified well known Dr. Little-Judas from Radio Free Europe to prepare a way to the Sudeten is now—thank God—in the German policy like a fifth wheel on Germans by a help of the neo-communist redactors from Radio Free Europe. They searched a help and a protection of the German Social democratic party which was their hope and which a car. As the neo-communist Council of Free Czechoslovakia influenced the non informed leaders of the National Committee for a Free Europe it is clear, that it will never happen by the Christian Democracy. The Adenauer's victory on 6th. September also means an end of all hopes of the Council of Free Czechoslovakia.

Translated by A. Bata.

ROZPRÁVY, list pro křesťanskou demokracii.

Ročník V., číslo 1-3, leden-březen 1954.

Ridi a vydava S. Ghelfand, pod zástitou Křesťanskodemokratické internacionaly.
Adresa : Boîte postale No 20 Bruxelles — Schaerbeek I.